

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.489 van 4 april 2000
in de zaak A. 88.883/XII-2390.**

In zake : de BVBA ROUAN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. DE CLERCQ,
kantoor houdende te GENT,
Onderstraat 48

tegen :

de NV AQUAFIN,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en R. HEIJSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de BVBA ROUAN op 10 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de NV AQUAFIN van 8 november 1999 waarbij haar bieding van 23 september 1999 in het raam van een openbare aanbesteding betreffende rioleringswerken te Evergem "niet werd weerhouden";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. SCHUTYSER, die loco advocaten D. D'HOOGHE en R. HEIJSE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, wat het beschikkend gedeelte betreft, eensluidend advies van eerste auditeur J. STEVENS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies;

Overwegende dat de verwerende partij in een exceptie opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om van de vordering tot schorsing kennis te nemen; dat zij daartoe betoogt dat zij een naamloze vennootschap naar privaatsrecht is en geen administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat in een kort geding de Raad van State slechts een beperkt onderzoek kan wijden aan excepties van onbevoegdheid of van onontvankelijkheid; dat, aangezien een verzoekende partij er zich minder behoorlijk tegen in bescherming kan nemen dan in de

procedure ten gronde, het dienvolgens in een kort geding past dat de Raad van State een exceptie van onbevoegdheid veeleer zou verwerpen dan aannemen tenzij wanneer zijn beperkt onderzoek uitwijst dat een dergelijke exceptie een hoge graad van ernst vertoont; dat echter te dezen vooralsnog geen noodzaak bestaat om over deze aangevoerde exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie slechts noodzakelijk zou zijn indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van een vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in een onderdeel van haar inleidend verzoekschrift dat de "Ontvankelijkheid van de vordering" zou moeten betreffen, enkel stelt hetgeen volgt :

"3.De verzoekende partij dreigt door de uitvoering van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden :

Door de bestreden beslissing werd een ernstig nadeel toegebracht aan de verzoekende partij, die een groot werk dreigt mis te lopen, die daardoor haar planning volledig ontregeld ziet en die door de uitdunning van orderportefeuille ook getroffen wordt in haar financiële structuur en in haar waarborgpakket naar de banken toe";

Overwegende dat die uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zeer summier is en door weinig concrete gegevens wordt gestaafd; dat ze op eender welke gunning van een overheidsopdracht kan worden toegepast; dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het missen van de in het geding zijnde opdracht haar treft in haar financiële structuur en in haar waarborgenpakket naar de banken toe; dat de dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus niet is aangetoond; dat het aangevoerde nadeel overigens in wezen een financieel nadeel is dat in principe niet moeilijk te herstellen is; dat de verzoekende partij niet aantoont dat het te dezen anders zou zijn; dat aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier april 2000, door de XIe kamer,
die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.